

verssor járt az eszében, *megetted a halál magvait*. A novemberi temető rozsdás fái alatt járva, a suhogó talajon lehajolni, megkaparni a földet lett kedve. Ott a halál a rothadásból éledő csírákban is, a sóvár gyökerek szívják magukba az élető nedvekkkel. Nem menekülhetsz, sugallja az este sötétje, a tapasztalás bizonyossága, az újra és újra átélt megdöbbenés, amikor kiterítve látod viszont a tegnap még élőt. Feketével körülfogott arc az olcsó koporsó silány bélelésén, a látvány ridegsége nem sírást hoz, csak félelmet ébreszt: vége lesz, van egy pillanat, amikor föladsz, hát akkor most legyen vége, és halni készen mégy ki a ravatalozóból, szerencsére a gyászolók csoportja utadat állja, kávéit isznak, cigarettáznak, és egészen másról beszélve térítenek vissza maguk közé. A mozdulatlanság, a fekete visszavonhatatlansága megszokhatatlan. A temetések utáni megkönnyebbülés elnyomja a fájdalmat: nem az elhunyt a fontos, csak te, aki ma még megúszad. Elhárítani a saját halált, a jelen pillanatából kituszkolni. Nem számít, hogy később úgyszólván a pusztulás vár, az a fontos, hogy ma még nem.

Ma még lehet, bármit.

SZÖLLŐSI MÁTYÁS

Requiem

Wolfgang Amadeus Mozart emlékének

INTROITUS: REQUIEM

*egy kedves és ellágyult hanggal indul
el mintha a ködből bomlana szét
oson tűz-fény-varázs remegve mozdul
a szenvedésbe hullva esve rég
egy kedves ellágyult hozzám buvó hang
örökre remeg fény-árnyék lebeg
varázs-mételyt az életemre aggat
amely egy másodpercben elperreg
és két-kar-ének szól a néma éjben
a fájdalom ha cseng az űr a mélyben
s lét-képpé andalog a hang a fényben
csomóz a fény s a hang is megszilárdul
és köddé szűrődik a szív elárvul
s a boldog-lét a félelemben tágul*

KYRIE ELEISON

*rubin-varázs rohan csenden keresztül
és ferdeívű fények angyalok
csak tántorgunk s a térben várva restül
test és lélek halálba andalog
a szent alázat s mennynek hús varázsa
mi tántorog most nyugtalan redőn:
dermedt jégcsap hidegbe zárult láza
átcsap homályon millió-időn
hang-buborék-felleg az égbe terjeng
és két erőnek árnya egyre verseng
a Démon szárnya roppant kő-csont-berken
hideg megdermedt érben fény ragyog
szívem elernyedő fájáson gagyog
s az égő lélek-szárnyban csönd nagyon*

DIES IRAE

*harag-vihar dühödt szárny porba lebben
és ember-ajkú Démon önt teret
s a félelem mi éltet: vér a sebben
életet árnyba kínokként veret
rohant jött és tűnt az élet a térben
s átbújt az áthatolhatatlanon
a félelem szivárog és jelet nem
nem hagy nem nyit teret a nyugalom
tér és idő száll gomolyog reped
ős-tántorgó mély mámor-szerveket
bizsergető vágy-d-moll szerkezet
homok-zsír-tengerében sok konok rab
halál mezsgyéjében tétlen robognak
s testüket adják éhező poroknak*

TUBA MIRUM

*de mindig visszatér s életre vágyik
a fátyolujj a harsogó ködön
s a vágy, ha nem mer ringó éjbe' ázik
és lengve mélyed női csend-ölon
s a küzdelem az éj sötét falával
a rózsa-szókat elnyomó talány
ő mindent elvon démon-szárny magával
s benn érlelődik: mély-meddő magány
az alkonyatba hulló csend-üregben*

*fény-hang terjeng bezárva bús üvegben
s néma sikoly dermed a csend-szüzekben:
halkul minden az árnyba zárva étlen
nem hatol át a kristály-szárny a vértlen
és visszahull a szenvedésbe tétlen*

REX TREMENDAE

*test és lélek dobban ős-köd-dagályon
didergő szíven roppan vér-szöge
s ami behullt rég lét-csend-homályon
erőtlenül fagyaszt könnyör-tüzet
remegve kaptat pillanat-szeszélye
s üvöltve mászik emberek hada
Istent-hallás letűnt ős-út reménye
fogad vagy elbocsát végső szava
s parancs szerint a csend nyugalma int
már későn éledt lepkeszárny-könyör
szikrázó-mezettelen múlt visszaint
a szívbe lengő szenvedés-gyönyör
omlón szendergő köd és rémület:
a Lett és nem-Lesz reszketés-tüze*

RECORDARE

*s most reszketés remeg s a térbe hullva
selyem-ágon nyílik rózsá-halom
s habokra omlik égbe nyúlva sírva
bezárva szívig mélyülő dalon
az évszakok remegnek hó a nyárban
a porban andalgás: két szív remeg
lecsöppenő érzés elvész a tájban:
jéghegy-térben a semmiségbe leng
s ha mégis később egymást átölelve
szerelmet csonttörő magányba szőve
a múlt-jövő már nemcsak képzelet:
újra kigyúl a láng és létre törve
könnyes-nyaláb szökik a szem körére
elcsöndesülve töltve végzetet*

CONFUTATIS

*a törtető azúr-kék tengerében
az éjnek csak rohanok a mezében
Halál mezsgyéjében nem-volt reményem*

*létpillanat-nyelő éj-tengerében
aztán a robbanás: a szárnyba omlott
selymesen igéző emberi gond ott
ami ezer törött darabra oszlott
halál-varázsnak kristályára bomlott
mi élő szenvedésnek tiszta láza
velőig sújtó dermesztő parázna
hideg a háton futkosó barázda
mely mindent illet test és lélek ágya
e két határ örök dér-zátonya
fonódó és taszító mámore*

LACRIMOSA

*a félelem kibontva áll a mélyben
könnyör sebed benn andalgó közön
s lassan szivárog dől elöntve érben
küzdésben elfáradt lomha közöny
de újra éled hogyha árnyba méreg
vegyül egy szende könnyes látomás
fájó homályt ködöt ragaszt az égre
amely bennem fény-árnyék gödröt ás
a hangba zárt erő megannyi szárnya
lebben tér-szitaként az éjszakába
a szenvedésnek szűrő ér-varázsa
s el nem múló tüze: szerelmi vázlat
mely minthogyha Halál mezébe zengne
az elmúlás kódén az Úgy legyen-be*

DOMINE JESU

*dicsőség tör előre fájva sebből
s köddé terjed a lepkeszárny-anyag:
majd lélekké váltva a Szent a testből
testbe halálos árny-varázst ragaszt
mely újra éled mindig elbocsát és
az életképek tengerébe dönt
mi visszatérve tört-darabra hullt szét
a porba hullva nagy kegy ám a csönd
s égi sereg vezére hang a fényben
örök világosság fény-árny-pora
ki tűzzel lebbent tisztulást a térbe
könnyörtelen Szent-lepkeszárny-csoda
ki fény-pecsétet csókol holt-szegényre
s a kristály-merszen átad új reménynek*

HOSTIAS

örök titok hullt végső képzeletbe
most visszafelé mozog az idő:
képek özönlének a vér-erekbe
a Múlt Jelen s a rég elhullt Jövő
magamba szívom képek habjait
és nekidőlök most a tompa égnek
ami bezárja zárkám romjait
szenes Jövő-kép: léte bennem ég el
s égi sereg vezére hang a fényben
örök világosság fény-árny-pora
ki tűzzel lebbent tisztulást a térbe
könyörtelen Szent-lepkeszárny-csoda
ki fény-pecsétet csókol holt-szegényre
s a kristály-merszen átad új reménynek

SANCTUS

a Szent Atyától csurrannak le fények
s az árvízként hömpölygő fény-dagály
az önmagukba mélyre hullott férges
ködében vág el oszlat lét-homályt
a tébolynak szülője: ember-élet
könyöre éled csont-vér halmokon
halott anyag egy percre visszatéved
az újjászótt lét-pikkelyszárnyakon
s a vérből szótt könny csurran félve halkan
ideg-morgás a tompa néma agyban
a láng-hasítás csontváz-szende fagyban
a Szenttől félve könnyem néma zápor
remegve bűn-pillér ködén a vágytól
roppan sárban fényben elkárhozástól

BENEDICTUS

rózsa-magányban csendülő azúrok
virág-világba hullatnak rügyet
s a talpig rengő vad-selyem-köd moll-ok
mutatják meg a Mindenség-tüzet:
vörös habzásba végleg elborulva
verejték rohan hátszín dombokon
saját-magány örvény-ködébe hullva
dér-szárnyakon a semmi-szirtfokon
és egyre tisztul: kék csontszín fehér

remegő lángok hullanak s a dér
vegyíti a csöndbe zárva könnybe vért
a Szenttől félve könnyem néma zápor
remegve bűn-pillér ködén a vágtyól
roppan sárban fényben elkárhozástól

AGNUS DEI

gomolygó köd-fehér hullámok égve
szaggatják szét a tántorgó eget
és lassú sistergés motoz a mélyben
bárány-felhőn öröklét-képzélet
a gömbkristály-magánynak hangsorából
lassú, de tiszta képeket teremt
s a két-kar-ének könyör-éj-szavából
a lomha hangok árnyosorába leng
csönd és a fény ragyog a térbe' fázva
Halál- és Élet-partszegélyen ázva
dagály-apály Hold árnyékában állva
majd visszaindul semmiség-körébe
a kristály-bűnök vágyak lét-ködébe
Virág-halál nyugalma: ember-élet

COMMUNIO: LUX AETERNA

egy kedves és ellágyult hanggal indul
el mintha a ködből bomlana szét
oson tűz-fény-varázs remegve mozdul
a szenvedésbe hullva esve rég
egy kedves ellágyult hozzám buvó hang
örökre remeg fény-árnyék lebeg
varázs-mételyt az életemre aggat
amely egy másodpercben elperreg
s hang-buborék-felleg az égbe terjeng
és két erőnek árnya egyre verseng
a Fénynek szárnya roppant kő-csont-berken
hideg megdermedt érben fény ragyog
szívem elernyedtt fájáson gagyog
s az elhalt lélek-szárnyban csönd vagyom